

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

1465..... / 34.07.2025.....

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.155 din 21 noiembrie 2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân și pentru modificarea și completarea Legii nr.205 din 26 mai 2004 privind protecția animalelor, republicată*, inițiată de doamna deputat SOS Raisa Enachi împreună cu un grup de parlamentari SOS și POT (**Bp. 141/2025**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, cu modificările și completările ulterioare* și pentru modificarea și completarea *Legii nr. 205/2004 privind protecția animalelor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se:

- înființarea unui registru al persoanelor sancționate pentru fapte de cruzime asupra animalelor, ce urmează a fi gestionat de Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (ANSVSA) în colaborare cu Ministerul Afacerilor Interne (MAI);

- instituirea interdicției persoanelor înscrise în registru de a activa în cadrul serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân, în adăposturi publice sau private și de a desfășura activități care presupun

manipularea, îngrijirea sau supravegherea animalelor, pentru o perioadă de 10 ani de la data sancțiunii sau condamnării;

- extinderea termenului la 180 zile în care câinii aflați în adăposturile publice pot fi revendicați sau adoptați;

- în caz de lipsă de locuri, instituirea posibilității de a caza câinii capturați pe raza unităților administrativ-teritoriale vecine;

- sancționarea penală a faptelor constând în înfometarea animalelor, cazarea acestora în condiții de natură să le pună în pericol viața.

II. Observații

1. Gestionarea de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (ANSVSA), în colaborare cu Ministerul Afacerilor Interne, a unui registru privind persoanele sancționate contravențional și condamnate penal potrivit art.1² din inițiativa legislativă ar presupune o încărcătură administrativă suplimentară.

Astfel, gestionarea registrului excedează atribuțiilor ANSVSA, astfel cum sunt prevăzute în *Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, cu modificările și completările ulterioare*.

Semnalăm că o astfel de propunere nu se încadrează în domeniul de reglementare al *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001*, respectiv modul de implementare de către unitățile administrației publice locale a programelor de gestionare a populației de câini fără stăpân și stabilirea condițiilor minime de funcționare a adăposturilor pentru câini. Precizăm că aplicarea unor acte de cruzime/rele tratamente este legiferată de *Legea nr. 205/2004 privind protecția animalelor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

De asemenea, înființarea unui Registru Național cu caracter permanent și extins ar putea conduce la apariția unor serioase probleme de proporționalitate și compatibilitate cu *principiile dreptului național și european privind protecția drepturilor fundamentale*.

Astfel, în prezent, *Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, permite verificarea¹ antecedentelor penale ale persoanelor, oferind, în acest sens,

¹ *Lege nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată, cu modificările și completările ulterioare*,

angajatorilor și autorităților un instrument eficient și legal pentru prevenirea accesului la funcții din resortul domeniului protecției animalelor.

În acest context, crearea unui registru suplimentar care să includă atât sancțiuni penale, cât și contravenționale, pentru o perioadă de 10 ani și fără posibilitatea radierii ulterioare, apare ca o măsură excesivă, care nu respectă *principiul necesității și eficienței administrative*.

Totodată, *Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare*, consacră, în cuprinsul art. 165-168, efectele juridice ale reabilitării, inclusiv înlăturarea interdicțiilor impuse prin condamnare.

Astfel, menținerea informațiilor unei persoane într-un registru public, indiferent de intervenirea reabilitării contravine acestor dispoziții, precum și jurisprudenței constante a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a subliniat caracterul reparator al reabilitării.

De asemenea, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului impune un echilibru între interesul public și drepturile individuale, în special dreptul la viață privată și reintegrare profesională, astfel că o evidență publică, de lungă durată și fără posibilitate de radiere ar încălca acest principiu.

În același context, odată cu înființarea acestui Registru, s-ar crea un paradox, în sensul că pentru infracțiunile de o gravitate mult mai mare, cum ar fi: faptele de omor, corupție ori chiar terorism, reabilitarea ar permite reintegrarea profesională, în timp ce pentru faptele comise împotriva animalelor, aceasta ar deveni inoperabilă.

În ceea ce privește contravențiile, acestea nu reprezintă o piedică absolută la angajare, nefiind asimilate faptelor penale, chiar dacă procedura contravențională poate fi asimilată procedurii penale, din perspectiva art. 6 din *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale*².

Prin urmare, includerea sancțiunilor contravenționale într-un registru permanent, fără evaluare individualizată sau diferențiere între gravitatea faptelor, contravine *principiului proporționalității*, în sensul că această extindere încalcă distincția legală dintre răspunderea penală și

Art. 1 În scopul prevenirii și combaterii faptelor prevăzute și pedepsite de legea penală se organizează cazierul judiciar, ca mijloc de cunoaștere și identificare operativă a persoanelor care au comis infracțiuni contra persoanei și a libertății acesteia, a patrimoniului și, în general, a ordinii de drept.

² „Dreptul la un proces echitabil”

contravențională, generează un risc de etichetare socială nejustificată, afectează dreptul la muncă și demnitate și, nu în ultimul rând, limitează șansele de reintegrare pentru persoanele sancționate contravențional pentru fapte de o gravitate redusă.

Or, pentru a compensa cu gradul de pericolozitate existent prin săvârșirea unei contravenții în domeniul protecției animalelor, ar fi putut fi luată în calcul reglementarea evaluării acestor antecedente printr-o declarație pe proprie răspundere care să confirme lipsa vreunei sancțiuni contravenționale, sub sancțiunea săvârșirii faptei de fals în declarații, faptă prevăzută și pedepsită de art. 326 din *Legea nr. 286/2009*.

2. Obligația deparazitării câinilor fără stăpân în adăposturile care aparțin asociațiilor și fundațiilor, raportat la art. 3 alin. (1) al inițiativei legislative, menționăm că este deja prevăzută în legislația actuală, respectiv la art. 8 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001* (în cazul adopției/revendicării) și art. 7 alin. (1) din *Ordinul președintelui ANSVSA și al ministrului internelor și reformei administrative nr. 31/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 205/2004*.

3. Analizând în continuare demersul legislativ, constatăm că se dorește, totodată, și consolidarea supravegherii adăposturilor.

Introducerea unui nou alineat, alin. (2³), în cuprinsul art. 4 al inițiativei legislative, prin care se impune Ministerului Afacerilor Interne obligația de a efectua controale lunar, este excesivă și inefficientă, din mai multe perspective.

În primul rând, o asemenea reglementare ar avea impact asupra organizării instituționale, în sensul că structurile teritoriale ale Poliției Române își planifică activitatea în funcție de priorități și resurse.

Or, impunerea unei frecvențe lunare generalizate pentru controale riscă să afecteze activitățile esențiale și să conducă la blocaje administrative.

În același context, potrivit art. 26 alin.(1) pct.16¹ din *Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „Poliția Română (.. .) desfășoară activități specifice, direct sau în cooperare cu alte entități publice sau private, potrivit competențelor stabilite prin lege, pentru protecția animalelor”, iar art. 45³ din *Normele metodologice de*

aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1059/2013, cu modificările și completările ulterioare, conferă competențe clare de control autorităților sanitar-veterinare.

Nu în ultimul rând, ar fi trebuit specificat faptul că activitățile de control sunt raportate periodic, iar colaborarea interinstituțională existentă la momentul actual s-a dovedit funcțională, motiv pentru care prezentăm mai jos o evidență a controalelor desfășurate de către structurile cu atribuții în domeniu din cadrul Poliției Române în cooperare cu alte entități publice sau private pentru protecția animalelor.

Controale/acțiuni desfășurate de către structurile teritoriale pentru protecția animalelor direct sau în cooperare cu alte entități publice sau private pentru protecția animalelor				
În anul 2021	În anul 2022	În anul 2023	În anul 2024	în primele 3 luni din 2025
1.664	4.430	9.406	16.167	4.021

În acest sens, apreciem că introducerea unei obligații suplimentare nu ține cont de realitățile administrative și afectează *principiul proporționalității în reglementare*.

4. În raport de conținutul concret al inițiativei legislative, apreciem că unele dintre normele propuse sunt susceptibile a aduce atingere prevederilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 23 alin.(12), art.53 coroborat cu art. 41, art. 138 alin.(5) din *Legea fundamentală*. Astfel, ar fi fost necesară reexaminarea acestora prin prisma următoarelor considerente:

a) Cu privire la modificarea propusă la art. 14 alin. (2) lit. c) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001*, apreciem că această completare prezintă *vicii de constituționalitate*, prin raportare la art. 1 alin. (5) din *Constituție*:

„Art. 14. (2) *Constituie infracțiuni următoarele fapte și se pedepsesc după cum urmează:*

c) *nerespectarea dispozițiilor art. 13, înfometarea câinilor, cazarea acestora cu nerespectarea unor condiții minime de igienă sau*

în condiții ce le-ar putea pune în pericol viața, cu închisoare de la 2 la 5 ani;”

Astfel, *de lege lata*, constituie infracțiune nerespectarea dispozițiilor art. 13 care interzice abandonul câinilor revendicați ori adoptați în condițiile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001*.

Abandonul este definit la art. 13 alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001* ca fiind lăsarea unui câine revendicat ori adoptat fără hrană, adăpost ori tratament medical.

Observăm că abandonul presupune înfometarea câinilor, cazarea acestora cu nerespectarea unor condiții minime de igienă sau în condiții ce le-ar putea pune în pericol viața.

De asemenea, potrivit art. 14 alin. (2) lit. a) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001*, constituie infracțiuni nerespectarea dispozițiilor art. 6 alin. (2), precum și cruzimile față de animale, prevăzute la art. 6 alin. (2) din *Legea nr. 205/2004*.

Or, faptele descrise la art. 6 alin. (2) din *Legea nr. 205/2004* pot pune în pericol viața animalelor, spre exemplu: b) practicarea tirului pe animale domestice sau captive; f) abandonarea și/sau alungarea unui animal a cărui existență depinde de îngrijirea omului; j) provocarea de suferințe fizice și psihice prin orice mijloace.

Astfel, apreciem că modalitățile faptice prin care se realizează aceste comportamente se pot absorbi în conținutul infracțiunii propuse la art. 14 alin. (2) lit. c) al inițiativei legislative, întrucât pot pune în pericol viața animalelor.

Or, *de lege lata*, faptele prevăzute la lit. a) și c) de la alin. (2) al art. 14 sunt sancționate diferit, în funcție de gravitatea acestora.

b) Cu privire la modificarea propusă la art. 25 alin. (2) și art. 26 alin. (1) din *Legea nr. 205/2004*, apreciem, de asemenea, că prezintă *vicii de constituționalitate*, prin raportare la art. 1 alin. (5) din *Constituție*:

„Art. 25. (2) Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă:

e) înfometarea animalelor, cazarea acestora în condiții de natură să le pună în pericol viața;”

„Art. 26. (1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) nerespectarea dispozițiilor art. 5 alin. (1), în măsura în care nu constituie infracțiune;”

Potrivit art. 5 alin. (1) din *Legea nr. 205/2004*, deținătorii de animale au obligația de a asigura acestora, în funcție de nevoile

etologice, specie, rasă, sex, vârstă și categorie de producție, următoarele: a) un adăpost corespunzător; b) hrană și apă suficiente; c) posibilitatea de mișcare suficientă; d) îngrijire și atenție; e) asistență medicală.

Menționăm că se deduce intenția de a sancționa penal și contravențional nerespectarea obligațiilor de la art. 5 alin. (1), însă nu sunt prevăzute criterii pentru a se face demarcația în acest sens. Astfel, aceleași acțiuni pot realiza conținutul constitutiv al unei infracțiuni sau contravenții.

Având în vedere cele de mai sus, apreciem că această modalitate de reglementare este lipsită de previzibilitate și claritate, creând dificultăți în interpretarea și aplicarea legii.

Este de observat și faptul că textul art. 25 din *Legea nr. 205/2004* prevede mai multe forme de realizare a infracțiunii care, fiecare în parte, realizează conținutul unei infracțiuni autonome. Acest conținut constitutiv se realizează de la o infracțiune la alta prin trăsăturile specifice care îl caracterizează, trăsături care privesc latura obiectivă, latura subiectivă, urmarea socialmente periculoasă și rezultatul produs prin săvârșirea faptei.

În ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii, aceasta se realizează prin derularea unor acte agresive împotriva animalului. Urmarea imediată este practic consecința manevrelor agresive ale inculpatului.

Apreciem că incriminarea sau sancționarea contravențională a unor fapte nu presupune inventarierea tuturor formelor de agresivitate care se pot exprima în termeni diferiți.

Prin urmare, aceste modificări prezintă *vicii de constituționalitate*, prin raportare la art. 1 alin. (5) din *Constituție*.

Totodată, cu titlu aplicabil tuturor modificărilor inițiate, adăugăm, față de incoerențele semnalate mai sus, și necesitatea de a respecta *principiul legalității în activitatea de legiferare*, principiu care se extinde pe două planuri ale dreptului penal: (i) al incriminării (nicio faptă nu poate fi considerată infracțiune dacă nu este prevăzută de lege – *nullum crimen sine lege*) și (ii) pe cel sancționator, al pedepselor (numai legea prevede pedepsele ce se pot aplica și măsurile ce pot fi luate în cazul săvârșirii de infracțiuni - *nulla poena sine lege*).

Așa cum a reținut instanța de contencios constituțional, prin *Decizia nr. 452/2021*: „În acest sens este de menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că art. 7

paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ce consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (nullum crimen, nulla poena sine lege) pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care anterior nu constituiau infracțiuni, instituie și cerința potrivit căreia legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a reținut că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității³”.

Concluzionând, apreciem că modificările inițiate nu respectă exigențele constituționale în componenta privitoare la calitatea legii, creând dificultăți de interpretare și aplicare organelor judiciare chemate să aplice legea, dar și destinatarilor legii.

În plus, cu privire la introducerea aceleași infracțiuni atât în cuprinsul art. 14 alin. (2) lit. c) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001*, cât și în cuprinsul art. 25 alin. (2) din *Legea nr. 205/2004*, semnalăm că se creează un paralelism legislativ, astfel încât, în cauză devin incidente prevederile art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit cărora „în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act

³ Hotărârea 15/1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza Côme și alții împotriva Belgiei, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza E.K. împotriva Turciei, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza Achour împotriva Franței, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza Dragotoni și Militaru.Pidhorni împotriva României, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza Kafkaris împotriva Ciprului, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza Sud Fondi srt și alții împotriva Italiei, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza Scoppola împotriva Italiei (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza Del Rio Prada împotriva Spaniei, paragrafele 78, 79 și 91]

normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere”.

c) Semnalăm caracterul similar al dispozițiilor preconizate pentru art.1² alin.(4) și art.1 alin. (2²), de fapt alin. (2¹) al inițiativei legislative numerotarea fiind eronată, dar și contradictoriu atât timp cât prima dispoziție menționată limitează, pentru o perioadă de 10 ani, dreptul persoanelor înscrise în registru de a activa în cadrul serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân, în timp ce a doua dispoziție limitează, *sine die*, posibilitatea de a face parte din aceste servicii.

Mai mult, din maniera de formulare a măsurilor respective și în lipsa unor argumente temeinice și rezonabile, se creează premisele unor *vicii de neconstituționalitate* în raport cu art.53 coroborat cu art.41 din *Constituție*, în sensul restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în speță dreptul la muncă.

Cu atât mai mult, este evidentă restrângerea nejustificată a dreptului la muncă în ipoteza persoanelor înscrise în registru în temeiul unei hotărâri judecătorești care nu este definitivă [conform normei propuse pentru art. 1² alin. (2) lit. b)] având în vedere că, în ultimul ciclu procesual, este posibil ca hotărârea primei instanțe să fie desființată, iar în sarcina persoanei respective să nu fie reținută săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile vizate.

d) În raport de extinderea termenului prevăzut la art. 4 alin. (1) din *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001* (de la 14 zile lucrătoare la 180 zile), constatăm că în *Expunerea de motive* nu se indică sursa din care cheltuielile bugetare generate prin această extindere urmează a fi suportate și nici nu se face referire la implicațiile financiare pe care implementarea măsurilor propuse le presupune. Or, potrivit dispozițiilor art. 138 alin. (5) din *Constituția României, republicată*, „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

e) Apreciem că ar fi fost necesară clarificarea intenției de reglementare avută în vedere la art. 4 alin. (1) din *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001*, nefiind clar dacă obligația de a caza câinii fără stăpân subzistă pe o perioadă de 180 de zile de la data înregistrării lor în adăpost sau până când sunt revendicați sau adoptați; în plus, teza referitoare la sterilizarea, identificarea, deparazitarea, vaccinarea și tratarea câinilor vizați este redundantă în raport de prevederile art. 3

alin. (1) care prevăd obligația de a realiza aceste demersuri și creează premisele apariției unei situații de paralelism legislativ, interzis potrivit art. 16 din *Legea nr. 24/2000*.

f) Învederăm neclaritatea unor soluții propuse prin inițiativa legislativă, ca de exemplu, referirea la „*Persoane împuternicite din cadrul ANSVSA și MAI*” care vor verifica îndeplinirea condițiilor privind funcționarea adăposturilor prevăzute în Anexa nr. 1 la *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001* (art. 4 alin. (2³), de fapt alin. (2¹) numerotarea fiind eronată, fără a se preciza calitatea acestor persoane, prin ce anume vor fi desemnate, precum și folosirea sintagmei „*vor verifica la intervale de timp rezonabile, dar nu mai puțin de o dată pe lună*”. Îndeplinirea condițiilor mai sus-menționate este echivocă în contextul în care, în opinia noastră, activitatea respectivă trebuie să fie susținută și riguroasă.

g) Este necesară precizarea criteriilor în raport de care se determină „*stadiul incurabil*” al bolii, respectiv a criteriilor pe baza cărora se determină caracterul „*greu de suportat*” al suferințelor conform normei propuse pentru art. 5 alin. (1) din *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001*².

5. Sub aspectul exigențelor de tehnică legislativă, era necesară revederea proiectului, întrucât:

- în cuprinsul acestuia se regăsesc noțiuni/expresii lipsite de rigoare juridică [precum: instituții publice sau private - art. 1² alin.(3), „*suferințe greu de suportat*” sau „*curmarea suferinței (...)* *incompatibile cu viața*” - art. 5 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001*],

- unele intervenții nu pot fi integrate în cadrul dispozițiilor avute în vedere [spre exemplu, noul alin. (2²) preconizat a fi introdus în cadrul art. 1 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001* nu poate fi integrat în cuprinsul acestui articol, întrucât, pe de o parte, articolul nu cuprinde alin. (2¹)]

- marcarea intervențiilor preconizate conform art. I și II din proiect, inclusiv identificarea corespunzătoare a normelor ce urmează a fi completate (spre exemplu, se tinde la introducerea în cadrul art. 1, după alin. (2) a unui nou alin. (2²), deși forma în vigoare a art. 1 nu cuprinde alin. (2¹)]; La fel indicăm și în ceea ce privește introducerea alin. (2³)

după alin (2) al art. 4 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001*)

Așadar, semnalăm nerespectarea normelor de tehnică legislativă referitoare la conținutul și fundamentarea soluțiilor legislative, precum și la forma de redactare a actelor normative (art. 6 și art. 8 din *Legea nr. 24/2000*), în sensul că propunerea legislativă ar fi trebuit să fie formulată clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, iar totodată, să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă.

În acest sens, apreciem că legea propusă nu respectă exigențele constituționale referitoare la calitatea legii, respectiv, nu întrunește condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, fiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) din *Constituție*.

Cu privire la aceste aspecte, semnalăm că, din jurisprudența constantă a Curții Constituționale, rezultă că „*norma juridică lipsită de previzibilitate care reglementează în mod confuz, care relativizează sensul juridic al unor termeni ce conduc la apariția unor noțiuni improprii ce nu se integrează în domeniul legislativ reglementat, astfel încât, destinatarul normei este pus în situația de a nu mai cunoaște obligațiile legale care îi incumbă, creează premisele unor norme imprecise, imprevizibile, aplicabile în mod discreționar, susceptibilă de a fi apreciată ca neconstituțională, în raport de prevederile art.1 alin.(5) din Constituția României*” (Decizia nr.1/2014, Decizia nr. 440/2014, Decizia nr. 461/2014, Decizia nr. 681/2012).

Totodată, învederăm și faptul că instanța de contencios constituțional a observat că, potrivit art. 1 alin. (5) din *Legea fundamentală*, respectarea *Constituției* este obligatorie, de unde rezultă că legiuitorul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale decât cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin *Constituție*.

Curtea Constituțională a statuat că legiuitorul nu ar putea defini și stabili ca infracțiuni, fără ca prin aceasta să încalce *Constituția*, fapte în conținutul cărora ar intra elemente de discriminare (*Decizia Curții Constituționale nr. 62/2007*).

Mai mult, Curtea a statuat că o soluție legislativă ce vizează incriminarea unei fapte intră în contradicție cu dispozițiile art. 16 din

- *Constituție* dacă aceasta generează discriminări, fără a exista vreo motivare obiectivă și rațională care să le justifice.

Potrivit jurisprudenței *Curții Constituționale*, încălcarea *principiului egalității și nediscriminării* există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă (*Decizia nr. 224/2017*).

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului